

Весела Люцканова
Измамникът Рей

Беше само на двайсет и пет и целият му живот бе пред него. Току-що приключил с образованието си, мятайки се от специалност в специалност, докато накрая взе диплома за генно инженерство, преминал преди това и през новите биотехнологии. И през още какво ли не, само и само да завърши.

Искаше да си намери работа, лесна и добре платена, ако е възможно и през ден, за да бъде напълно свободен поне четири дни от седмицата. Идеята на Бог да почива само в неделя не му се нравеше, той е бил старец, докато Рей прашеше от енергия, разпънала младото му тяло. Жените го харесваха, мъжете го харесваха, децата и животните го обожаваха.

Беше очарователен, никой не можеше да устои на чара му и той го осъзнаваше.

Всичките му интервюта минаваха успешно, неприемливи оставаха условията, които поставяше накрая.

А трябваше да се живее от нещо.

Познаваше изключителната доверчивост на хората, слабостите им, които ги правеха уязвими, и той се възползваше винаги от тях, за да се наслаждава на живота ден за ден, като птичка Божия, никъде не свиваше гнездо, никъде не се заседяваше, летеше от град на град с очукания си пакард, купен на старо още през студентските му години. Преспиваше при старци или самотни жени, които разкриваха сърцето си пред подкупвачата му усмивка, а сутринта отново се мятеше на пакарда, за да продължи напред, все едно къде, все едно при кого.

Но и това започна да му омръзва.

Нужно му бе да направи удар.

Не да открадне, не да убие, о, не, човек можеше да преживява прекрасно, използвайки сивите си клетки, и то без да се обвързва с каквито и да било отговорности. Четеше много, предимно вестници и списания, търсейки на страниците пикантерии, капризите на звездите, мъже или жени, все едно, еднакво добре можеше да очарова и едните, и другите.

Обърна посоката. Към Холивуд. Към Холивуд...

Бе си изработил стратегия.

Бе си набелязал жертвата...

Жертва ли, засмя се, и двамата щяха да бъдат доволни един от друг. Бе я проучил отвсякъде, харесваше му, че освен красива, е и млада, че освен талантлива, вече е успяла да натрупа богатство. Как, не го интересуваше, не го интересуваше също през колко легла е минала, за да бъде това, което е в момента. А идеята му беше страхотна. И нямаше да му

струва никакво усилие.

Позвъни на вратата ѝ още в девет сутринта. Отвори му икономка, която не устоя на усмивката му. Зададе му рутинни въпроси, на които отговори с куп лъжи, но тя ги прие до една за истини. Махна на някого зад гърба си и Рей мярна някаква сянка. Все още се колебаеше дали да съобщи на Луис, защо не дойдел малко по-късно, Луис обичала да пие сама кафето си, съвсем negliже. Зная, прекъсна я Рей, а тя зяпна от учудване. Пристъпи към вратата, икономката се отмести напълно несъзнателно, за да му направи път, без да съобщи на Луис, толкова се бе шашнала. Рей се ориентира бързо към дневната, видя звездата в гръб в прозрачна дреха, красиво оформените ѝ рамене бяха голи. Предупреди я за присъствието си с леко покашляне, Луис подскочи и рязко се обърна срещу усмивката му, която я обезоръжи от вика ѝ.

– Кой сте вие? – прочите ѝ още излъчваха страх и гняв, тя ги вдигна към икономката, успяла да го догони. Успели бяха да го догонят и бодигардовете ѝ.

– Много по-красива сте от снимките, а аз имам доста ваши снимки...

– Нахален фен? – опитваше се сама да си отговори на въпроса, но гневът ѝ бе насочен към икономката. – Колко пъти да ти казвам, Карън, че... – Обърна се с гняв и към бодигардовете: – Отварянето на вратата е ваша работа!

Мъжете виновно мълчаха.

– Тя не е виновна – опита се да я защити Рей, – не успя да ме спре, а и не трябва, нали? – усмихна се още по-широко, за да я обезоръжи напълно. Усмивката му подейства, тя винаги бе действала на всеки, видя, че Луис се отпуска и става приветлива. Покани го да седне срещу нея, предложи му кафе и така отпрати за миг виновницата Карън. А и двамата бабаити.

– Е, и кой все пак сте вие? И защо сте тук?

Не бързаше да ѝ отговори. Изчака Карън да донесе кафето и отново да излезе. Отпи една глътка и вдигна към лицето на Луис изумрудените си очи, като ги задържа дълго на него.

– Искам да знаете, че съм дошъл първо при вас и правя предложението си първо на вас заради изумителната ви красота, тя не бива да изчезне...

– Застрахователен агент ли сте? – усети отново настръхването ѝ. Беше вече готова да го отпрати, но любопитството ѝ надделяваше, а и рядко, дори в Холивуд, можеше да срещне толкова очарователен млад

мъж. Усмивката му отново ѝ подейства като усмирителна риза. Зачака търпеливо.

– Бързате като малко момиченце, каквото сте и всъщност – засмя се Рей. – Ще изплюя камъчето, нека изпия кафето си.

– Тогава... – засмя се и тя, – пийте го бързо, в десет имам снимки, за разлика от другите не обичам да закъснявам.

Той само кимна. Отпи и започна. Изложи простичко идеята си, забеляза вниманието, с което го изслуша, блясъка в очите ѝ, замечтаването ѝ по едно бъдеще, което само той знаеше, че не е възможно, както и знаеше, че е поел правилно оттук и от най-красивата и най-суетната... Дали щеше да започне да се пазари за цената? Едва ли... Твърде лесно получаваше парите си и навярно лесно ги харчеше.

– Колко? – запита го тя.

– Като за вас... двеста хиляди.

Изправи се и я видя гола под прозрачната дреха, тялото ѝ изумяваше със съвършенството си, тръгна към една от стаите с походката на императрица, съзнаваща цялата си власт над другите. Вървеше бавно и гъвкаво, като му даваше време да се наслади на красотата ѝ и да осъзнае верния си избор, а той неистово я пожела. Стисна зъби, за да не се издаде, знаеше, че може да я има, ако прояви поне малко търпение. Нито една жена досега не бе устояла на чара му. Луис изчезна като видение зад една от вратите. И се забави дълго.

Когато влезе, беше вече облечена с бял панталон и бяла трико блуза, очертала безупречните ѝ гърди. Подаде му чек за парите, а той задържа пръстите ѝ.

– Бих искал да ви видя отново! Такава красота, Бог ми е свидетел, не съм срещал! – Беше искрен и за първи път съжали, че предложението му е една измама, колко хубаво би било да е истина. Поне за нея, поне за нея. А защо не и за него? Засмя се.

Тя освободи пръстите си, излезе отново и се върна с малка касетка, която му подаде с усмивка.

– Колко сме разсеяни и двамата, та нали току-що ви платих заради нея. Вътре е и името ми. За да не стане грешка. – Замълча за миг и го погледна. – А оттук... при кого отивате, агенте на космоса?

– Казвам се Рей – усмихна ѝ се и отговори веднага на въпроса ѝ, назовавайки името на звезда, което си припомни първо. Слава Богу, беше на мъж...

– Ще клъвне – заклати, смеейки се, глава Луис и наистина заприлича на малко момиченце. – Не е по-малко суетен от мен, но е скръндза.

Колко ще му вземете? – Не изчака, а допълни: – Колкото може повече, странно кое в него е по-силното, жаждата да се повтори или парите? Ще ми кажете, нали? Искам да науча и аз...

Значи щеше да я види отново.

– Кога? – запита я направо.

– Снимките свършват в шест. Защо не тук? Ще ви отделия време до седем...

Разбра, не искаше да я виждат с него, подозираше ли го, че я мами или изчакваше да види как ще ухапят другите предложението му. За да не се окаже тя единствената глупачка. Рей беше сигурен, че ще ухапят, а и тя не каза ли същото по повод на колегата си? Навярно си имаше някой, който не биваше да разбере. Някой любовник. Или няколко любовници. Освен мъжа, който ѝ осигуряваше целия този лукс. Или мъжа, който я тласкаше все напред в кариерата ѝ. Все едно, толкова леко бе успял да я убеди.

Надяваше се на същия успех и при другите.

Тя тръгна.

Тръгна и той. Към следващия.

Беше предупреден от нея, че е скръндза, ама чак толкова? Зададе му хиляди въпроси. На няколко пъти изказа недоверие. На няколко пъти той става, за да си тръгне обидено, щом не вярвате, не се захващайте...

– Абе човек никога не знае от коя трънка ще изскочи заек. Вярвам, не вярвам, ще пробвам. Но петстотин хиляди ми се струват твърде висока цена за подобен експеримент.

Рей повтори, че цената е нищо и никаква, като се вземе под внимание, че се ангажира ракета, която да навлезе навътре в космоса, екипаж, контейнер, отварянето на люка, изсипването на контейнера и още, и още... хиляди рискове, които се заплащат скъпо, понякога и с човешки живот.

– Но няма никаква гаранция къде и в кого могат да попаднат касетките с нашите ДНК. В нищо и никакъв косъм да се съдържа цялата информация за мен самия, това, което съм... – дланите му се плъзнаха по тялото, с което се гордеше, навярно нямаше с друго какво, не блестеше с особен интелект, но не бе ли по-добре за Рей? Бе се уморил да говори, оставяше го вече да узрее сам за парите, които трябваше да преглътне. Като пирон, който ще се забие в стомаха му. Или като огън, който ще изгори вътрешностите му. Все едно, само да плати...

Накрая узря. Върна се с тях, но носеше две касетки.

– За всеки случай – подаде му ги, – едната би могла да се загуби, а

аз наистина искам да заживея отново в същото тяло, макар и другаде. И със същото име, което ми носи милиони...

– За двете... двойно заплащане – отдръпна се Рей. – Няма как да обясня на шефа на фирмата. И без това има твърде много кандидати. Един по-малко, все тая...

Бе готов да си тръгне, очакваше го да се съпротивлява, нищо подобно, върна се след секунда с чек за още петстотин хиляди. Рей го прибра в чантичката си, прибра и двете касетки. В хотелската стая щеше да ги постави временно до касетката на Луис, сетне да ги изхвърли, но при толкова успешно начало бе длъжен да продължи. Господи, колко бе лесно, изненада се и сам.

И продължи.

На втория ден си купи прекрасен ягуар, последен модел, и нае апартамент в най-люксовия хотел. В една от стаите складираше касетките, различни по вид и големина, те ставаха все повече и повече, както все повече и повече набъбваше банковата му сметка. На петия ден се събуди мултимилionер. На шестия камериерката, която поддържаше реда в апартамента му, посочи към касетките.

– Какво има в тях?

– Безсмъртие – усмихна ѝ се той.

– Мога ли да си купя тогава и аз?

– Скъпичко е за вас, госпожо – усмихна ѝ се още по-мило.

– Получавам добри бакшиши... – не се предаде тя. – Някакво хапче ли е?

Запита се дали може да ѝ обясни и има ли смисъл. Защо не? След като бе толкова упорита... С няколко думи ѝ нарисова картинката, тя хвана бързо, кимайки с глава. После излезе и се върна доста бързо с парите.

– Само не можах да намеря такава касетка – държеше в пръстите си косъма. – Надявам се вие да имате.

– Имам, разбира се – беше прибрал бързо парите, пое от нея и косъма и влезе в другата стая, за да го прибави в една от празните, които бе купил сам. За всеки случай. Върна се и я помоли да напише и името си, всичко трябваше да е като при другите, но се оказа, че жената е неграмотна. Засмя се и го написа сам, за толкова пари можеше да положи и малко усилие. Камериерката не бързаше да си тръгне. Какво чакаше още?

– Имам и четири деца, бих искала и за тях...

– Може – засмя се той. – Надявам се да не са неграмотни.

– Учат в добри училища, много са умни...

Думите ѝ го сепнаха. Жената му вярваше. Колкото и добри да бяха бакшишите ѝ... парите бяха прекалено много за нея. Но можеше ли да се откаже от тях? Луис му струваше скъпо, а и другите жени, които приемаше. Въздъхна.

– Все пак, госпожо, това е само един експеримент – опита се да я спре. – Възможно е да се окаже и неуспешен.

– Зная – усмихна му се мило тя. – И не го искам безплатно. Ще си платя и за тях. Само... ще имате ли още касетки? И ще ме изчакате ли няколко дни?

Той кимна.

Навярно щеше да ги вземе назаем.

Направи ѝ сериозна отстъпка.

Тази нощ не спа добре. За първи път. И Луис не можа да го разсее. И достигането на парите му до милиард също. Господи, време му беше да изчезне от този град, да продължи другаде, с удоволствие прибираще парите на богатите, но на една камериерка? А и не можа да ѝ откаже. Усети, че ще я обиди, а бе мила и добра жена.

След седмица се сбогува с Луис и с всички нови жени в живота си с обещание да се върне някой ден. Спокойно можеше да приеме, че е бил само с една от тях, те си приличаха по всичко – и като тела, и като душевност. Нужно му беше вече нещо по-различно.

Ягуарът му го отвлече към Средните щати. Отседна в Сейнт Луис, Мисури. При богатите фирми и техните собственици. Реалисти и съвсем не суетни. Как щеше да бъде с тях? Навярно по-трудно, но му беше време да се махне от Калифорния.

По пътя бе изхвърлил всичките касетки, освен на Луис и на камериерката с четирите деца. Задържа ги от чиста сантименталност, не от друго. Наистина ли не заради нещо друго? Идеята му беше добра, за да печели пари с нея, но неосъществима. Измамата продължаваше, бе станал ловък и изобретателен в изпълнението. Струваше му все по-малко усилия, все по-малко усилия. И въпреки че бе отишъл доста далече, мълвата го застигаше. Където и да се озoveshe, него вече го чакаха. С подготвените пари, с подготвените касетки.

Беше станал най-богатият човек на света. И най-известният, във всички вестници и списания снимката му бе на първа страница. Не ставаше ли твърде опасно? Той не искаше слава...

И това ако не бе удар!

Но нещо го глождеше, нещо не беше точно, някакво съмнение

изгриваше съня му. Толкова умни хора се бяха хванали, толкова милиони бяха повярвали, нима той бе най-умният, който единствен не вярва?

Помнеше, че го е измислил сам. И ако все пак...

Помнеше откъде бе тръгнал, използвайки човешките слабости, човешката мечта за безсмъртие и повторение във времето, не биваше да го забравя нито за миг. И все пак, все пак повярвалите бяха милиони.

Милиони срещу един.

Все още пазеше ония шест касетки. Не посмя да ги захвърли, както бе постъпил с останалите. Защо?

Вече не мигваше по цели нощи.

Улавяше се сутрин да се върти все около магазините, в които знаеше, че се продават празни тия малки касетки за бижута.

Един ден влезе и купи. Изуми се от себе си. Нарече се глупак, хванал се на собствената си въдица.

В хотелската стая я гледа дълго. Тази една-единствена касетка. Най-обикновена, облечена в кадифе. Изкубна косъм от косата си, не се поколеба нито за миг, сложи го вътре, написа на картонче и името си, сложи го и него вътре.

Тази нощ спа като къпан.

Като заклан.

Като новороден.

Това ли било, смая се от себе си, когато се събуди.

Беше друг. Вече вярваше. Оставаше му да организира полета и разните там подробности. Имаше за задача да разпръсне седем касетки в космоса. Нищо работа при милиардите, които притежаваше.

И вече се чувстваше като Бог.

Беше Бог.

А го чакаха още толкова идеи, които можеше да реализира.

Чудовището Интернет, изглеждащо толкова полезно.

Генът на безсмъртието, който също криеше заплахи...

Колко удари... А щеше да има и други!

Беше наистина Бог.

КРАЙ

© 2000 Весела Люцканова

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/898>]